

és még Isten tudja, hogy hol. Nem adtuk fel a tatár után, nem adtuk fel Mohács után, nem adtuk fel a két világháború után, nem adtuk fel soha! Soha, soha, soha! Tartozunk hát ősainknak és unokáinknak is azzal, hogy most is összeszorítjuk fogainkat és folytatjuk a harcot, folytatjuk a nemzetegyesítést. Erősítsen meg ez a kudarc, és fájdalomunkból merítsünk hozzá erőt!

Egy Pest megyei kis faluban élek a Duna-kanyar szívében, Verőcén. A polgármesterünk Bethlen Farkas. Igen, ő az a Bethlen Farkas. Egyenes ági leszármazottja az erdélyi Bethleneknek, akiknek mellszobra ott van az udvarhelyi szoborparkban. Itt Verőcén több mint hetven százalékkal győztek az igenek, Istenkém, bár csak így lett volna az egész országban! A mi Bethlenünk konok egy ember, amolyan székelyfajta a javából. Az a fajta, aki összeszorította a fogait, pénzt szerzett, és felépített belőle egy iskolát ősök földjén, Bethlenben. Tegnap elkeseredetten hívtam fel a mi konok polgármesterünket, és megkérdeztem, hogy most mi lesz, mire Ő a menthetetlen optimizmusával így válaszolt: Még többet kell dolgoznunk, még többet kell tennünk.

Igen! Az én igen szavazatom kötelez arra, hogy még többet tegyek, arra, hogy fáradhatatlanul meséljem el a kétkedőknek, hogy milyenek a székelyek, és hogy mennyit szenvedtek az elmúlt rendszerben, és el kell mesélnem nekik, hogy milyen lehet a kisebbségi élet Kolozsváron, és milyen az úgynevezett szórványvidékeken. Igen! Én abba a másfélmillióba tartozom, akik nem adják fel most sem, és higgyetek nekem, a többi igennel szavazó ugyanígy fog tenni. Elmeséljük a közömbösöknek, a kétkedőknek, a kenyérrüket féltőknek, hogy tanulnunk kell a jó székelyektől. Tanulnunk kell a kárpátaljai testvéreinktől, a vajdaságiaktól, és tanulnunk kell a jó palócoktól ott, a Felvidéken. Fáradhatatlanok leszünk, barátaim, mert ez a kötelességünk, tudjuk jól.

És most legszívesebben beleüvölteném abba az áldott hargitai csendbe, bele a Gyergyói-medencébe úgy, hogy egészen Sepsiszentgyörgyig elhallatszon, hogy állítsatok székely kapukat, és faragjatok bele újra magyar címet, olyat, amilyen Zetelakán van! Faragjátok bele nyugodtan, mert nem mondott nektek nemet Magyarország azon az átkozott vasárnapon, hanem igent mondott! Igent mondott, csak sajnos halk volt ez az igen. Halk volt, mert nem tudta elég erővel lenyomni a nemek hangját, de mi másfélmillió fáradhatatlanok leszünk, és napról napra egyre többen fogjuk mondani, hogy: Igen!

Tiszta szívvel kérek Benneteket, ne haragudjatok ránk, a megtévedt testvérekre! És most elöttetek megfogadom: „Sújtson le reám az Isten, ha népemet veszni hagyom!”

*Kiss Sándor Verőce
(Szabadság, 2004. december 13.)*

* * *

Mi többek vagyunk

Számomra nem okozott különösebb megrázkódtatást a határainkon kívül zajló népi cirkusz végkimenetele, annál is inkább, mert eleve kétkedve fogadtam ezt a megoldási lehetőséget és ennek szükségességét.

Hatvanas-hetvenes évekbeli pedagógusaim már akkor tudták, hogy önerőből és önbecsülésből kell felépítenünk jövőnket. A nemzethez való tartozásunk tudata akkor is és most is mindennél erősebb. Még azok nézeténél is, akik magas lovaikról szemlélődve kisebbnek látják a körülöttük kibontakozó világot és ennél fogva magukat valami elvakult önhittségtől vezérelve, nagyobbak érzékelik.

A közelmúlt eseménye mindenkit meg kell hogy erősítsen abban a tudatban, hogy Kós Károly annak idején sokat vitatott traszszilvanizmusa felé kellene forduljanak mindazok, akik érthető érzelmi elfogultságukban túl sokat vártak egy kis ország kis népétől.

Nekünk most nem kell zászlót égetni, sárral dobálni, vendégeket kirekeszteni, ablakokat betörni, mert annál többek vagyunk. Sokkal többek!

Nekünk most gyászolnunk kell, csendben, félárbócra eresztett lobogónkkal, hogy a gyász után felegyenesedve és gerincben megerősödve bátran nézhessünk azok szemébe, akik nem sokat tudnak a mi Tündérekertünkről.

*Egri Ferenc
(Szabadság 2004. december 13.)*

* * *

Tájékoztató: Az Országos Örmény Önkormányzat címe 2005. január 1-től megváltozott.

Új címe 1025. Budapest Palatinus u. 4. Telefon/fax: 332-3943.

Megközelíthető: 191-es autóbusszal a végállomásig.